

Folketingets Retsudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 25. november 2011

MJH/ J.nr. 2011-6646

Under henvisning til Folketingets Retsudvalgs brev af 24. oktober 2011 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 62 (REU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Spørgsmål nr. 62:

"Vil ministeren kommentere artiklerne "Fik ikke besked om far var død" (lagt på folketidende.dk den 30. juni 2010 kl. 19.12) og "Hørte først far var død 25 dage efter begravelsen" (lagt på bt.dk, den 29. juni 2010, kl. 18:50)? Af artiklerne fremgår bl.a., at hverken præst, bedemand, graver, politi, kommune eller andre tilsyneladende har haft pligt til at kontakte den afdødes børn eller søskende og at disse, som i dette tilfælde, risikerer intet at høre om dødsfaldet før efter begravelsen, hvis eksempelvis afdødes samlever ikke tager initiativ til, at børn, søskende mfl. kontaktes i tide. Vil ministeren i sin kommentering af artiklerne særligt redegøre for om der i den nugældende lovgivningen ikke er taget stilling til denne problemstilling og vil ministeren i fald en sådan pligt ikke gælder i dag tage skridt til, at der kan indføres en pligt for myndigheder eller andre, f.eks. bedemanden, til at underrette afdødes børn, søskende mfl.?"

Svar:

Ifølge artiklerne "Fik ikke besked om far var død" og "Hørte først at far var død 25 dage efter begravelsen" er afdøde blevet begravet uden nære pårørendes kendskab, da den afdødes samlever ikke fortalte de øvrige nære pårørende om personens død.

Jeg kan oplyse, at jeg til besvarelsen i forhold til lovgivningen på området har anmodet Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse samt Økonomi- og Indenrigsministeriet om bidrag. Af bidrage-

ne fremgår det, at der ikke er regler for, at myndigheder eller andre har pligt til at underrette børn eller søskende mfl. i forbindelse med dødsfald.

Endvidere kan jeg oplyse, at som opfølgning på spørgsmål nr. 116 (REU Alm. del.) af 9. december 2010, som omhandlede orientering af pårørende i forbindelse med dødsfald, blev der nedsat en arbejdsgruppe bestående af Justitsministeriet, Kirkeministeriet, det daværende Indenrigs- og Sundhedsministerium, KL samt det daværende Socialministerium. Arbejdsgruppen skulle se på behovet for at udarbejde en fælles vejledning, som kunne bruges af myndighederne i forbindelse med orientering af pårørende om dødsfald.

Som led i arbejdet er det blevet undersøgt, hvordan politiet, kommunerne og hospitaler underretter pårørende.

Hvor det er politiet, der underretter om dødsfald, har Justitsministeriet oplyst, at politiet forsøger at fastlægge identiteten på de nærmeste pårørende via en søgning i Det Centrale Personregister (CPR-Registret). I de tilfælde, hvor CPR-Registret ikke indeholder oplysninger om nærmeste pårørende, søges der oplysninger på afdødes hjemkommunes folkeregister, som kan være i besiddelse af registreringer af ældre dato.

Når de nærmeste pårørende er fundet, kører en patruljevogn til deres adresse. Ved politiets underretning aftales det som udgangspunkt, at nærmeste pårørende underretter den øvrige familie. Hvis der ikke er kontakt mellem de forskellige familiemedlemmer, foretager politiet dog den videre underretning ud fra de oplysninger, der tilvejebringes på adressen.

Danske Regioner har vedrørende procedurer ved dødsfald på hospitalerne oplyst, at hvis hospitalerne ikke kender til afdødes pårørende via oplysninger i patientens journaler, kontakter hospitalet politiet eller den afdødes bopælskommune, som via deres procedurer forsøger at finde frem til pårørende til den afdøde.

KL har oplyst, at der også er procedurer i kommunerne for, hvordan de leder efter pårørende til afdøde personer. Kommunerne kigger bl.a. i deres interne arkiver eller CPR-Registret. De kan også tage kontakt til den kommune, hvor den afdøde blev født.

På baggrund af arbejdet i arbejdsgruppen er det Social- og Integrationsministeriets vurdering, at de forskellige myndigheder allerede har de fornødne faste procedurer for, hvordan pårørende kontaktes i forbindelse med dødsfald, og at der således ikke er behov for at udarbejde en fælles vejledning.

Jeg har på baggrund af ovenstående ikke planer om at tage yderligere initiativer på området.

Karen Hækkerup

/ Eva Pedersen